

Φαρμακῦσαι, ἡ Καλύμνα (ἢ Καλύδνα) περίφημος διὰ τὸ μέλι, ἡ Κῶς μὲ τὴν πόλιν Ἀστυάλαιαν, ἡ Νίσυρος, ἡ ὁποία ἀριθμεῖται κατὰ τινὰς μὲν εἰς τὰς Κυκλάδας, καὶ κατ' ἄλλης εἰς τὰς Σποράδας, καὶ ἡ Σύμη μεταξύ Ρόδου καὶ Κύπρου.

Αἱ ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει ἀξιολογώτεραι νῆσοι εἰσὶν ἡ Κάρπαθος (παρ' Ὀμήρῳ Κράπαθος, νῦν Σκάραπαντο), ἡ Ρόδος, ἔχουσα τὸ ὄρος Ἀτάβυρον καὶ τὰς πόλεις Λίνδον (Λίνδο), Κάμιρον, Γάλυσον καὶ Ρόδον, καὶ πλησίον τὴν νῆσον Κορδυλῦσαν· ἡ Κύπρος (τοπᾶλαι Ἀκαμανθίς) κεῖται ἀντικεῖ τῆ ἀιγιάλῃ τῆς Κιλικίας. Τὸ δυτικοβόρειον ἀκρωτ. ἦτον ὁ Ἀκάμας, καὶ ἔμακρὰν τέτρα αἱ πόλεις Ἀρσινόη καὶ Σόλοι, ἔπειτα τὸ ἀκρωτ. Κρόμμυον (νῦν Capo Coronchiette), ὁ λιμὴν Λάπαθος, καὶ ἡ πόλις Ἀφροδίσιον. Ἡ ἀνατολικὴ κορυφὴ ἦτο τὸ ὄρος Ὀλυμπος. Εἰς τὸ νότειον ἦτο τὸ ἀκρωτ. Δινάρετον (νῦν Capo di S. Andrea), ἡ πόλις Σαλαμίς (ἔπειτα Κωνσάντια ὀνομαδεῖσα, νῦν Φαμάγος) καὶ τὸ Κίτιον (Χίτι). Δυτικώτερον ἔκειτο ἡ Ἀμαθος (Λιμισόλ), τὸ νότειον ἀκρωτ. Κυριάς (Capo delle Gatte), ἡ Παλαιόπαθος καὶ Νεόπαθος (Πάφα), καὶ ἀρκτικῶς τὸ ἀκρωτ. Δρέπανον.

Ε'. Ἀναρίθμητοι ἦσαν αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, ὅσαι συνεσάθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς κόσμου. Ἐνταῦθα δὲ θέλῃσι σημειωθῆ αἱ ἐπισημότεραι, οἷον,

1. Αἱ ἀποικίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, αἱ ὁποῖαι ἔπολλῶ ἕτερον μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, τῷ 12. αἰῶνι π. Χ. γεννήσεως κατ' ὀλίγον συνεσάθησαν, αὐταὶ δὲ πάλιν ἑτέρας πολλὰς ἀποικίας συνέστησαν. Αἱ ἐπισημότεραι ἦσαν αἱ τρεῖς ἀκόλουθοι.

α'. Οἱ Ἰῶνες, τῶν ὁποίων ἡ ἐπαρχία Ἰωνία

ἐκτείνεται παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ἐρμὸν ἕως εἰς τὰς ἐκβολὰς τῆς Μαιάνδρου. Οἱ ἀξιολογώτεροι ποταμοὶ τῆς Ἰωνίας ἦσαν ὁ Ἐρμὸς (Σαραμπάτ), ὁ Μέλης, ὁ Κάυρος καὶ ὁ Μαιάνδρος (Μεϊνδέε). Τὸ ἀξιολογώτερον ἀκρωτήριο ἦτον ἡ Μυκάλη. Αἱ ἀξιολογώτεραι πόλεις ἦσαν ἡ Φωκαία (Φωκιά), ἡ Σμύρνη, αἱ Κλαζόμεναι (Κελισμάν ἢ Βῆρα), αἱ Ἐρυθραὶ (Ἐρυθρί), ἡ Τέως (Μίποδεμ), ἡ Μυόννησος, ἡ Λέδεος, ἡ Καλοφῶν (ἄλτο μπόσκο), ἡ Κλάρος, ἡ Ἐφέσος (τῆρ. Αἰγιά σολὲκ), τὸ Πανιόνιον (Χανγλί), ἡ Πειρήνη, ἡ Μυῆς, ἡ Ἡράκλεια, ἡ Μίλητος (Παλατζιά), ἡ Μαγνησία (γινζέλ χισσάε) καὶ αἱ Τράλλεις. Οὐδεμία ἀπὸ τὰς ῥηθείσας Ἰωνικὰς πόλεις ἐξαπέσειλε τόσας ἀποικίας, ὅσας ἡ Μίλητος, τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάσῃ ἀποικίαι μάλιστα ἐφημίζοντο.

β'. ΔΩΡΙΕΪΣ, τῶν ὁποίων ἡ ἐπαρχία Δωρίς, κειμένη κάτωθεν τῆς Ἰωνίας, ἀπετέλει μέρος τῆς Καρίας. Ἡ παραλία τῆς Μίδου (νῦν Μεντεσέ) ἕως τῆς Καύνου (νῦν Κοπί) ὀνομάζετο μάλιστα Δωρίς. Ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰς πλησίον νήσους (οἷα ἡ Κῶς) ἐθεμελίωσαν οἱ Δωριεῖς ἐξ μάλιστα ἀποικίας. Αἱ δὲ ἀξιολογώτεραι πόλεις ἡπειρωτικαὶ τῶν Δωριέων ἦσαν ἡ Ἀλικαρνασσός (Νέσσι, ἡ Μπόδεμ), ἡ ὕπερον μητρόπολις τῶν βασιλέων τῆς Καρίας, ἡ Κνίδος, ἡ Φύσκος (νῦν Μαεμαράν) καὶ ἡ Κέραμος.

γ'. Αἰολεῖς, τῶν ὁποίων ἡ χώρα Αἰολίς ἀπετέλει μέρος τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀνομαζομένης Τρωάδος, καὶ ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς ποταμῆς Καΐκου ἕως τῆς Φρυγίης παρὰ τὸν αἰγιαλὸν. Εἰς τὰς ἐκβολὰς τῆς Καΐκου ἔκειτο ἡ Πιτάνη, καὶ ἕ μακρὰν αὐτῆς ἡ Ἐλαία μικρὰ πόλις, ἡ Μυρίνα, ἡ Κύνη, πόλις πρωτεύουσα, ἡ Λάρισσα, ἡ Φωκαία, πέλις παραθαλασσία εἰς

τὰ σύνορα τῆς Ἰωνίας (ἄρα γε διαφορετικὴ τῆς Ἰωνικῆς;), ἡ Τῆμος (Μεναμέν), καὶ ἄλλαι τινές. Τοπάλαι καὶ ἡ Σμύρνη ἐνομιζέτο Αἰολικὴ, ἀλλ' ἔπειτα ἠνώθη μετὰ τῆς Ἰωνίας.

2. Πρὸς τὸ Ἀσιατικὸν μέρος τῆ Ἰθακικῆ βόσπρου ἐπὶ τὴν Θάλασσαν τῆς Προποντίδος (νῦν Μαεμαρᾶς) καὶ ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον (νῦν Δαρδανέλλια) ἦσαν αἱ ἀκόλυθοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι περίφημοι. Ἐν τῇ Βιθυνίᾳ ἔκειτο ἡ Χαλκηδὼν, ἀποικία τῶν Μεγαρέων, καὶ ἡ Χρυσόπολις. Ἐν τῇ Προποντίδι ἔκειτο ἡ νῆσος Κύζικος (Μιραμπιλιά), ἡ ἑποία ἦτο τοπάλαι ἠνωμένη διὰ γεφύρας μετὰ τὴν ἠπειρον, καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς ἡ Προκόννησος, καὶ ἀντικεῖ ταύτης ἄλλη νῆσος Ἀρτάκη (Ἀρτακί). Ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τῆ Ἑλλήσποντου ἦν ἡ Λάμψακος, ἡ Ἀδράσεια (παρ' ἧς καὶ ὅλη ἡ χώρα παρωνομάθη) καὶ ἄλλαι πόλεις Ἑλληνικαί. Εἰς τὰς ἐκβολὰς τῆ Ἑλλήσποντου καὶ τῆς Προποντίδος ἔκειτο ἡ Ἄβυδος, καὶ βαθύτερον εἰς τὴν χώραν ἡ Πέργαμος κατοικημένη ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων.

3. Ἡ παραλία τῆς Μαύρης θαλάσσης εἶχε καὶ αὐτὴ πολλὰς Ἑλληνικὰς ἀποικίας, οἷον ἡ Ἡράκλεια ἐν τῷ Πόντῳ (Ἐρεκλί) ἀποικία Μεγαρικὴ, τὸ Τίον καὶ ἡ Σινώπη ἀποικίαι τῶν Μιλησίων, ἡ Ἀμισός (Σαμισέν) Ἀττικὴ ἀποικία, ἡ Φαρινακία, ἀποικία τῶν Σινωπέων, ἡ Τραπεζὺς (Ταραμποσάν) ἀποικία Ἑλληνικὴ.

4. Ἐν τῇ Θράκῃ ἔκειντο πρὸς τὸ Εὐρωπαϊκὸν μέρος ἔμπροσθεν τῆ σόματος τῆς Μαύρης θαλάσσης παρὰ τὸν Ἰθακικὸν βόσπρον πολλαὶ κῶμαι, ἦτοι δευμοὶ καὶ ναοὶ τῶν ἡρώων. Αἱ ἀξιολογώτεραι πόλεις ἦσαν ἡ Μεσημβρία (Μισιβριά), ἡ Ἀγχίαλος (Ἀκιάλι), ἡ Ἀλμυδησσός ἢ Σαλμυδησσός (Μιδτζέ). Μετὰ ταύτας εὐρίσκοντο ἐπὶ μὲν τὴν Προποντίδα τὸ Βυζάντιον (Κωνσταντινούπολις, Σταμπόλ), ἡ Σηλυμβρία

(Σιλυβρία), ἔξ ἢ Πέρσης (ἔπειτα Ἡράκλεια ὀνομαδεῖσα, Ἐρεκλί). Ἐπὶ δὲ τὸν Ἑλλάσποντον, ἦτοι ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἦν ἡ Καλλιπόλις, ἡ Σησὸς (Ζεμενίκ), ἡ Λυσιμάχεια (Ἐξαμίλι) ἔξ ἢ Καρδία. Ἡ Θρακικὴ Χερσόνησος ἐκλείετο ἀπὸ τὸν Μέλαινα κόλπον ἔξ ἀπὸ τὸν Ἑλλάσποντον. Ἐν δὲ τῇ λοιπῇ Θράκῃ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νησῶ (νῦν Μησὸ) καὶ τῶν Μέλαινας κόλπου ἦσαν τὰ Ἀθήνησιν ἐπὶ τὸν Νησὸν, ἀποικία τῶν ἐγκατοίκων τῆς Τήνης. Κατ' ἀνατολὰς ἦσαν ἡ Μεσημβρία ἢ Μεσαμβρία ἔξ ἢ Δορίσκος, Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, ἔξ ἢ Μαρώνεια (νῦν Μαρώνια) πολλὰ περίφημος. Πέριξ τῆς Θράκης εὕρισκοντο αἱ νῆσοι Θάσος, Σαμοθράκη, Ἰμβρος, ἔξ αἱ Κυκλάδες ἢ Συμπληγάδες.

5. Εἰς τὸ Κρίμμιν ἐπὶ τῶν Δανάβου ἔξ ἢ τῶν Δνέπρου εὕρισκοντο προσέτι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι. Ἡ Χερσόνησος, ἡ ὁποία ἐχημάτιζε τὴν Μαύρην θάλασσαν ἔξ ἢ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, ὠνομάζετο Ταυρικὴν χερσόνησος (Ταυρία), τὸ δὲ σενὸν, ὅπερ ἦνεν τὴν θάλασσαν τῶν Μαρμαρᾶ ἔξ ἢ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, ἐκαλεῖτο Βόσπορος Κιμμέριος (νῦν σενὸν τῆς Κάφας). Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ αἱ περιφανέστεραι ἀποικίαι τῶν Ἀσιατικῶν Ἑλλήνων ἦσαν ἡ Θεοδοσία (Κάφα) καὶ τὸ Παντικᾶπαιον (Κέρφ, Γκίης). Ἐπὶ τὸν Δνέπρον ἔκειτο ἡ Θλία (Βορυθένης), ἀποικία τῶν Μιλησίων, οἱ ὁποῖοι ἐθεμελίωσαν ἐπὶ τὸν Δνάβιν καὶ τὴν πόλιν Ἰσρον (κατὰ τινὰς Προσλαβίτζαν ἐν Βουλγαρίᾳ), ἔξ ἢ μακρὰν αὐτῆς Τόμις (Τομισδάε).

6. Ἡ Ἀφρικὴ εἶχε προσέτι Ἑλληνικὰς ἀποικίας. Ἐν Αἰγύπτῳ μνημονεῖται ἡ Ναυκρατὶς ὡς ἀποικία τῶν Μιλησίων ἔξ ἢ τείχος αὐτῶν εἰς τὸ Βοιωτικὸν σῶμα τῶν Νείλου. Ἡ Ἀλεξάνδρεια κατωκεῖτο ἀπὸ Ἑλλήνων, ἔξ αἱ μακρύτεραι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι πάσαι

ἤδη ἐφμελιώθησαν εἰς τὴν Κυρηναίαν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν πόλιν Κυρήνην (Κιρβάν), καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν Βερενίκην, Ἀρσινόην, Πτολεμαίδα καὶ Ἀπολλωνίαν.

Αἱ δὲ ἐν Σικελίᾳ καὶ κάτω Ἰταλίᾳ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἦσαν πολὺ περισσότεραι· κατήγοντο δὲ ἦτοί ἀπὸ Δωριεῖς, καὶ συνεσάθησαν ἀπὸ Λακεδαιμονίους, Μεσσηνίους καὶ Κορινθίους, καὶ παρεδίδοτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας αὐτῶν εἰς μερικὰς εὐγενεῖς πολίτας τινὸς φυλῆς ἢ γένους, ἢ κατήγοντο ἀπὸ Ἀχαιοὺς καὶ ἀπέλαυον περισσότεραν ἐλευθερίαν, ἢ ἤρμωζον εἰς τὴν Ἰωνικὴν φυλὴν καὶ συνεσάθησαν μάλις ἀπὸ τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, καὶ ἡ διοίκησις αὐτῶν ἐνεχειρίζετο εἰς τὰς προὔχοντας καὶ πλεσίτερας.

7. Ἡ ΣΙΚΕΛΙΑ, κειμένη κατὰ δυσμὰς τῆς Ἰταλίας, εἶχεν ἀκρωτήρια Πήλωρον (Faro di Messina), Πάχυνον (Capo di Passara), Λιλύβαιον (Capo di Boeo). Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν κεῖται ἡ Αἴτνη (M. Gibello), πρὸς τὸ δυτικὸν ὁ Ἐΐρυξ (Monte di Trapani ἢ di St. Giuliano). Πλησίον τῆς Πηλώρος ἦν ἡ Μεσσάνη (τοπάλαι Ζάγκλη, νῦν Μεσσίνα) συσαθείσα ὑπὸ τῶν Εὐβοέων τῆς Κύμης, ἔπειτα δὲ κατοικιθεῖσα ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, οἱ ὁποῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον. Κάτωθεν τῆς Μεσσάνης ἔκειτο τὸ Ταυρομένιον (Taormina) καὶ αὐτὴ Χαλκιδικὴ ἀποικία· ἔπειτα ἡ Νάξος, καὶ αὐτὴ ἀποικία τῶν ἐξ Εὐβοίας Χαλκιδέων ἐν Ὀλυμ. ια'. 1. Ἡ Κατάνη (catania) ἐκτίθη ὑπὸ τῶν Χαλκιδέων ἐ πολλῶ ἕσπερον ἐν Ὀλυμ. ιγ'. 1, κατὰ τὸν ὁποῖον καιρὸν συνεσάθη ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ Λεοντίνη (Λεντίνι).

Πρωτεύουσα πόλις τῆς Σικελίας καὶ ἀξιολογωτέρα Ἑλληνικὴ ἀποικία ἦσαν αἱ Συράκυσαι, αἱ ὁποῖαι συνεσάθησαν ὑπὸ τῶν Κορινθίων στρατηγῶντος τῆς Ἀρσινόης. Αὐταὶ συνίσταντο ἀπὸ πέντε κώμας, ἦτοί μέρη,

οἶον ἀπὸ τὴν Ἀκραδίαν κατ' ἀνατολὰς, τὴν Τύχην κατὰ δυσμὰς, τὰς Ἐπιπολὰς βορειδυτικῶς μὲ φρέριον ὀνόματι Λάβδαλον, ἔτι δὲ τὴν Νεάπολιν ἢ Νάσον, ἤτοι τὴν νῆσον Ὀρτυγίαν ἐν τῷ κόλπῳ (ἡ νῆσος ἀποτελεῖ νῦν τὴν σημερινὴν Συρακῆσαν). Τὸ Ὀλύμπιον ἦτον ὡς προάσειον. Πρὸς τὸ νότιον τῆς νήσου (ὅπερ εἶναι τὸ νότιον ἀκρωτ. Πάχυνον) ἔκειτο ἡ Καμαρίνα ἢ μακρὰν τῆ σημερινῆ Μπισκάρη (κτιθεῖσα πολλάκις ὑπὸ τῶν Συρακυσίων, ἐν Ὀλ. 45, 1. ἢ 72, 3), ἔπειτα τὸ Νέητον (val di Noto), παρακάτω τὸ π. χ. Ἡλῶρον, ἔπειτα ἡ Γέλα (Terra puona) συσαφείσα 690, ὑπὸ τῶν Ροδίων ἢ ἡ ἀποικία τῶν Γελῶν Ἀκράγας 582. (Girgenti), τὸ ὁποῖον μετέπειτα κατέσρεψε τὴν ἰδίαν μητρικὴν πόλιν Γέλαν. Εἰς τὸν δυτικὸν αἰγιαλὸν τῆς νήσου ἔκειτο τὸ Λιλύθαιον (Μαρσάλλα), ἢ πλησίον αὐτῆ τὸ Δρέπανον (Trapani), ὃ Ἐρῦξ (Trapani del monte) ἢ ἡ Αἶγυσα. Ἐπειτα ἡκολούθηεν ἡ Πάνορμος (Palermo), ἡ Γμέρα ἀποικία Μεσσήνης, ἢ ἡ Ἐνα (castro Giovanni) παρεκτός πολλῶν μικρῶν πόλεων.

8. Αἱ ἀποικίαι ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἡ ὁποία ὀνομάσθη ἢ μεγάλη Ἑλλάς, ἦσαν ἢ αὐταὶ ἢ ὀλίγαι τὸν ἀριθμὸν. Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων πρὸς τὸν πορθμὸν ἔκειτο τὸ Ρήγιον κτίσμα τῶν Χαλκιδέων ἐν Ὀλ. 28. π. χ. 668, ἢ τὸ Ἰππώνιον (ἕσπερον Οὐιβῶνα Οὐαλεντία μετονομαδέν), κτίσμα τῶν Λοκρῶν. Οἱ Λοκροὶ ἐπὶ τὸ ἀκρωτ. Ζεφύριον (Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι Motta de Burzano) ἦσαν ἀποικοὶ τῶν Ὀπυντίων Λοκρῶν (Ὀλ. κδ'. 4.) περίφημοι διὰ τὸν νομιζόμενον νομοθέτην Ζάλευκον. Τὸ Σκυλλήτιον ἢ Σκυλάκιον (Squilace) ἐνομίζετο παμπάλαιος ἀποικία τῶν Ἀθηναίων. Ὅμως τὰ Κρότωνα ἦσαν κτίσμα τῶν Ἀχαιῶν ἐν Ὀλ. ιζ'. ἢ περίφημα διὰ τὴν Πυθαγορικὴν σχολήν,

καὶ ἡ Καυλονία ἦσαν Κροτωνιάτιδες ἀποικίαι. Ἐν τῇ Λευκανία ἦσαν τὰ Μετάποντα μία τῶν παλαιῶν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, κτίσμα, καθὼς λέγῃσι, τῶν Πυλίων καὶ ὑπερον τῶν Ἀχαιῶν. Ἐκ δὲ τῶν περιφημοτάτων ἦν ἡ Σύβαρις, κτίσμα (πρὸ Χρ. 720.) τῶν Ἀχαιῶν, εἶτα δὲ κατεδαφιδεῖσα π. χ. 510. καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα π. χ. 453. Κατὰ τὴν ὑστερῆς καιρὸς μετετοπίσθησαν οἱ Συβαριῖται πρὸς τὴν Θυρίαν, ἀποίκους τῶν Ἀθηναίων (π. χ. 446.) καὶ περιφύμενοι διὰ τὸν νομοθέτην Χαρών. δαν. Ἡ Ἑλέα ἢ Ἑλλη, ἡ καθέδρα τῆς Ἑλεατικῆς χολῆς, κατωκίσθη πρῶτον μὲν ὑπὸ τῶν Φωκέων ἐν Ὀλυμ. 61, ἔπειτα δὲ ἔσειλαν ἀποίκους καὶ οἱ Θυρίοι. Ἡ Πύξος ἢ Πυξῆς ἦτον ἀποικία τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίων. Ἐν τῇ Καλαβρία τὸ Βρεντήσιον (Μπρινδισί) μετὰ καὶ ἄλλων μικρῶν τόπων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γαπύγων, ὁ Ὅτραντος (Otranto) καὶ ἡ Σαλεντίνη ἦσαν κτίσματα τῶν Κρητῶν. Τὰ Τάρεντα ὅμως, τὰ ὅποια ἦσαν κτίσμα τῶν Λακεδαιμονίων (π. χ. 707.), ἔγιναν ἡ πλησιωτάτη ἐμπορικὴ πόλις. Ἡ ἐν Λευκανίᾳ Ἡράκλεια (τοπᾶλαι Σίρις) ἦτον ἀποικία τῶν Ταρεντίνων καὶ Θυρίων ἐν Ὀλ. πς, 4.

Ἐν τῇ Σαμίᾳ ἦτο κατὰ τινὰς τὸ Βενενέεντον, παλαιὰ ἀποικία τῶν Ἀργείων. Ἐν τῇ Καμπανίᾳ ἦσαν τρεῖς παλαιαὶ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, οἷον ἡ Κύμη περὶ τὸν 1. αἰῶνα κτίσμα τῶν Εὐβοέων, ἡ Νεάπολις (ὅπου ἦλθον κάτοικοι ἀπὸ τὴν Κύμην, καὶ τὴν ὁποίαν μετέπειτα οἱ Κυμαῖοι ἠφάνισαν καὶ πάλιν κατώκισαν), καὶ τὸ φερίον Ἡράκλειον (Herculaneum) μετὰ τῆς Πομπαιίας (νῦν πλησίον τῆς Portici, Resina καὶ Civita), καὶ ἡ Δικαιαρχία (νῦν Pozzuolo) κτίσμα τῶν Σαμίων ἐν Ὀλυμ. 63. Τὰ Νᾶλα νομίζονται ὡς ἀποικία Χαλκιδικὴ. Αὐταὶ αἱ ἀποικίαι ἠνθῆσαν ἐς τὰ μάλιστα διὰ τὸ ἐμπόριον, διὰ τὴν εὐκαρπλίαν καὶ εὐανδρίαν. Ὁμοίως καὶ εἰς

τὰς νήσους τῆς Ἰταλίας κατώκησαν ἄποικοι Ἕλληνας, καθὼς εἰς τὴν Λεπάραν (Λίπαρι) οἱ Κνίδιοι, καὶ εἰς τὴν Κύρνον (Κόρσικα) οἱ Φωκεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔπειτα μεταναστεύσαντες εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς Γαλατίας κατώκησαν καὶ τὴν Μασσαλίαν (Marseille), καὶ ἔκαμον αὐτὴν ἀκμάζουσαν καὶ ἀνθίζουσαν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ συνωρεύετο κατ' ἀνατολὰς μετὰ τὴν Θράκην χωριζομένη ἀπ' αὐτῆς ἀπὸ τὸν ποταμὸν Νέσσο. Ἐπὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἦσαν οἱ τέσσαρες κόλποι γνωστοί, ὁ Στρυμονικὸς (Κόλπ. Κοντέσσας), ὁ Σιγγιτικὸς (κόλπ. ἀγ. ὄρους), ὁ Τοροναῖος (g. di aio. papa), καὶ ὁ Θερμαῖος (κόλπ. Σαλονίκης). Ἡ Μακεδονία συνωρεύετο κατὰ μὲν μεσημβρ. μετὰ τὴν Θετταλίαν καὶ Ἡπειρόν, κατὰ δὲ δυσμὰς μετὰ τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ ἀρκτικῶς μετὰ τὴν Μοισίαν καὶ Δαρδανίαν (Σερβίαν καὶ Βουλγαρίαν). Ὁ μέγιστος ποτ. Ἀξιὸς (Βαρδάρη) διέρρεε δι' ὅλης τῆς Μακεδονίας. Ἄλλοι δὲ ἀξιόλογοι ποταμοὶ ἦσαν ὁ Στρυμὼν (Ρένδινα), ὁ Νέσσος ἢ Νέσος, ὁ Ἀλιάκμων (Πλαταμόνα), ὁ Ἐνιπεύς, ὁ Ἐρίγων (Βίσειτσα). Ὅρη ἀξιολογώτερα ἦσαν τὰ Καμβύνεια πλησίον τῆς Θετταλίας, ὁ Σκόδρος εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰλλυρίας καὶ Δαρδανίας, καὶ ὁ Ἄθως (ἅγιον ὄρος) ἐπάνω μιᾶς χερσονήσου. Ἡ Μακεδονία διηρέθη κατὰ καιρὸς διαφόρως, ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων εἰς τέσσαρα μέρη. Μεταξὺ τῆ Πηνειῦ καὶ Ἀξιῦ ἦσαν αἱ ἐπαρχίαι Πιερία, Βοττιαία, Ἐμαθία καὶ Δευρίσπος. Τὸ Ἡράκλειον ἦτον ἡ ἀκροτάτη συνορεύουσα πόλις τῆς Θετταλίας. Εἰς τὴν Πιερίαν ἀνήκε τὸ Δῖον, ἡ Πύδνα (ἔπειτα Κίτρων) καὶ ἡ Μεθώνη. Εἰς δὲ τὴν Βοττιαίαν εὕρισκετο ἡ Πέλλα (νῦν Παλατίσα) πρωτεύουσα πόλις κατὰ τὰς ὑστερινὰς καιροὺς, καὶ εἰς τὴν Ἐμαθίαν αἱ Αἰγαί (Μογλένα), ἡ Ἐδεσσα (ἔχλει αἱ Αἰγαί) καὶ ἡ Γορτυνία. Πρὸς τὴν Ἰλλυρίαν ἔκειτο ἡ Πελαγονία (μητρόπολις τῆς τετάρτης

ἐπαρχίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων) καὶ οἱ Στοβοὶ ὕσερον Ἀντιγόνηα.

Μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιῶ καὶ Στρυμόνος ἔκειτο ἡ Θεσσαλονίκη, τοπάλαι Θεσσαί ὀνομαζομένη, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα Θεσσαίος κόλπος (ἡ ἀξιολογώτερον πόλις ἐν τῇ Ἀμφαξίτιδι γῆ, πρωτεύουσα πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῷ Κασσάνδρῳ). Αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις τῆς ἐπαρχίας Ἀμφαξίτιδος, Μυγδονίας, Βισαλτίας καὶ Σιντικῆς ἦσαν μικραὶ καὶ ἔχοντες τόσον ἀξιόλογοι. Αἱ δὲ μεγαλύτεραι πόλεις καὶ μάλιστα τῶν ἐπαρχιῶν Παλλήνης καὶ Χαλκιδικῆς ἤεμοζον τοπάλαι (πρὶν τῷ Φιλίππῳ) εἰς τὴν Θράκην, ἐξ ὧν αἱ ἀξιολογώτεραι εἰσὶ Χαλκίς, Ὀλύμθος Στάγειρος ἢ Στάγειρα (Σταυρός), Παλλήνη, Ποτίδαια τοπάλαι ὑποκειμένη εἰς τὴν Ἀθηναίαν, Τρωάνη, ὅθεν κόλπος Τρωναῖος. Ἐπάνω τῆς Χερσονήσου (Ἀκτῆς), ὅπου εὕρισκετο ὁ Ἄθως, ἔκειτο ἡ μητρόπολις Κλεωναί. Ἀξιόλογοι δὲ πόλεις τῆς νέας, ἣτοι ἐπικτήτων Μακεδονίας, ἦσαν ἡ Ἀμφίπολις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἡδονίδι (τοπάλαι ἐννέα ὁδοὶ, νῦν Γιάμπολι, ἀποικία Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας ὁ λιμὴν ὀνομάζετο Ἡϊῶν), αἱ ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῆς Ἡδονίδος ἔσσι Κρηίδες, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐκτίθησαν οἱ Φίλιπποι, καὶ ἄλλαι πολλοὶ τόποι κείμενοι ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῷ Στρυμονικῷ κόλπῳ. Ἐν δὲ τῇ κυρίῳ Θράκῃ ἐπὶ τὸν Εὐρου ποταμὸν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος τὴν Φιλίπποπολιν, ὕσερον Τριμόντιον ὀνομαθεῖσαν.

Ἐν δὲ τῇ Μακεδονικῇ Ἰλλυρία, ἡ ὁποία ἔκειτο μεταξὺ τῷ Ἀδριατικῷ πελάγῳ, τῆς Ἡπείρου, Μακεδονίας, Δαλματίας καὶ Δαρδανίας, ἀξιολογώτεραι πόλεις ἦσαν τὸ Δυρράχιον (τοπάλαι Ἐπίδαμνος, νῦν Δυράτσο), ἡ Ἀπολλωνία (Πολλίνα), ἐμπορικὴ πόλις τῶν Ταυλαντίων, τὸ Ὀρεικόν, ἡ Ἀλβανόπολις, ἡ Ἐ-

λυμία (Ἀρναὺτ Μπελγυράδ) μητρόπολις τῶν Ἐλυμαίων, ἐ ἡ Λυχνίς ἢ Λυχνιδῆς (Ὀχρίδα).

Ἡ ΠΕΙΡΟΣ (Ἰωάννινα) ἔκειτο μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλυρίας ἐ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὄρέων (νῦν βουνῶν τῆς Χειμέρας) κατ' ἄρκτον, τῆς Μακεδονίας καὶ Θετταλίας κατ' ἀνατολὰς, τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τῆς Ἀμπερακιῆς κόλπος κατὰ μεσημβρίαν, ἐ τῆς Ἰωνικῆς πελάγους κατὰ δυσμὰς. Τὰ κυριώτερα ἔθνη τῆς Ἡπειροῦ ἦσαν οἱ Χάονες, οἱ Θεσπρωτοὶ ἐ οἱ Μολοσσοί, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐ διηρέθη ἡ χώρα εἰς τρεῖς μέρη. Ποταμοὶ ἀξιόλογοι ἦσαν ὁ Ἀχέρον (Καλαμάς), ὁ Ἀραχθός (ποτάμι τῆς Ἀρετας), ὁ Ἰναχός (ποτάμι τῶν Ρωγῶν) ἐ ὁ Θύαμις (τὸ γλυκύ). ὄρος διάσημον ἦτον ὁ Πίνδος (τῆς Μετζόβης τὰ βουνά). Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Μολοσσῶν ἦτον ἡ Δωδώνη (Ἰωάννινα), πόλις μεσογαία ἐ περίφημος διὰ τὸ μαντεῖον, τοπάλαι ἀνήκονσα εἰς τὴν Θεσπρωτίαν. Ἐν δὲ τῇ Θεσπρωτίᾳ εὐρίσκετο ἡ Ἀμβρακία, ἡ Νικόπολις (Πρέβεζα) συσαθεῖσα ὑπὸ τῆς Αὐγῆς, τὸ Βυθρωτὸν (Βυθρωτὸ) ἐ ἡ Κασσιόπη. Ἐν δὲ τῇ Χαονίᾳ ἔκειτο τὸ Ὀμφάλιον, ἡ Ἀντιγόνη (Ἀργυροκάστρο) ἐ ἡ Χίμαιρα, ὅπως ἐ τὸ Ὄρεικόν συνηριθμήθη παρὰ τινῶν. Μεταξὺ τῶν Ἡπειρωτικῶν γειῶν ἦσαν προσέτι περίφημοι ἐ οἱ Ἀθαμάνες, οἱ Δόλοπες ἐ οἱ Δρύσπες.

Ἡ ΘΡΑΚΗ, τῆς ὁποίας αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἐμνημονεύθησαν ἀνωτέρω, ἦτο κατὰ καιρὸς διαφόρων ἐκτάσεως, ἐ εἶχε πολλὰ γένη ἐγκατοίκης, οἷον Γέτας, Τριβαλλῆς (εἰς τὴν κάτω Μοισίαν), Ὀδρύσσας, Βίσονας, Κίκονας κτλ. Ὁ αἰγιαλὸς τῆς Θράκης ἤρχιζε δυτικῶς ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τῆς Νέσσης (Μέσση), ὁ ὁποῖος ἐχώριζεν αὐτὴν ἐ τὴν Μακεδονίαν. Ἀντικεῖ τῆς αὐτόσε εὐρισκομένη ἀκρωτ. Σερρείς ἔκειτο ἡ Σαμοθράκη ἐ ἡ Ἰμβρος. Ἐπειτα ἠκολούθει τὸ σῶμα τῆς

Ἐ΄βρε (νῦν Μαρτίνας) καὶ ὁ Μέλας κόλπος μετὰ τὸν ποταμὸν Μέλαν. Τῆτον τὸν κόλπον ἐμπερικλείει ἡ Χερσονήσος. Τὰ ἀκρωτ. τῆς Θράκης εἶναι τὸ Σαρπηδόριον καὶ ἡ Μασυσία· εἶτα ἔπεται τὸ σενὸν τῶν Δαρδανελλίων, ἔπειτα ἡ Προποντίς, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἀκρωτ. Ἐστὶς πλησίον τῆς Βυζαντίου, ὁ Βόσπορος, αἱ Κύαναι Πέτραι, τὸ ἀκρωτ. πρὸς τὴν Σαλμυδησσὸν, ὁ κόλπος πρὸς τὴν Ἀπολλωνίαν, καὶ ἀρκτικῶς ἐν ἀκρωτ. τῆς Αἴμου (Ἐμινέ δάγ). Μεταξὺ τῆς Νέσσο, Εὔρε (Μαρτίνας) καὶ τῆς Μέλανος κόλπου κατῴκουν οἱ Βίβονες καὶ οἱ Κίκονες. Ἐνταῦθα ἦσαν αἱ ἀξιολογώτεραι πόλεις ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τὰ Ἀ΄δῆρα (νῦν Πλατίσομο), ἡ Σκαπτὴ ὕλη (Σκιψιλάρ), ἡ Μαρώνεια (τοπάλαι Γ΄σμαρος), Στρεύμη, Δορίσκος, Αἶνος εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐ΄βρε. Ἐπάνω τῆς Θρακικῆς χερσονήσου ἔκειτο ἡ Καρδία, ἀνθ΄ ἧς ἔπειτα ἦλθεν ἡ Λυσιμαχία (Ἐξαμίλι), ἡ Πακτύη (ἅγιος Γεώργιος), ἡ Καλλιόπολις, οἱ Αἰγὸς ποταμοί, καὶ ἡ Σησὸς (παλαιὸ κάστρο, Ζεμενικ) ἀντικρὺ τῆς ἀσιατικῆς Ἀ΄βύδου. Ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς Προποντίδος καὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης ἔκειτο ἡ Ραϊθισσὸς (Ρόδοσὸ), Τύριλος (Τζιορλὸς), ἡ Πέρηνθος, ὕπερον Ἡράκλεια, Σηλυμβρία, τὸ Βυζάντιον, ἡ Σαλμυδησσὸς (Μιτζέ), Ἀπολλωνία, ὕπερον Σωζέπολις ὀνομαδεῖσα, ἡ Θουιάς, ἡ Ἀγχιάλος καὶ ἡ Μεσημβρία. Πόλεις ἀξιόλογοι τῆς μεσογαίας ἦσαν τὰ Οὐσκέδαμα (νῦν Στατιμάκα), ἡ Νικόπολις ἐπὶ τὸν Αἶμον, ἡ Φιλιππέπολις ἢ Φίλιπποι, ἡ Ἀδριανέπολις (τοπάλαι Ὀρεσιάς), ἡ Βιζύα (τοπάλαι μητρόπολις τῶν Ὀδρουσῶν βασιλέων), ἡ Τύλη (ὅπου οἱ βασιλεῖς τῶν Γαλατῶν εἶχον τὴν καθέδραν), τὸ Δεῦλτον (ἀπαικία Ρωμαϊκὴ, νῦν Ζαγορά), ἡ Φλαβιόπολις (τοπάλαι Ζέλα), καὶ ἄλλαι πολλαὶ μικραὶ πόλεις. Πλησίον τῆς Βυζαντίου ἔκειντο αἱ νῆσοι ὀνομαζόμεναι Δαιμόνησαι.

Ἡ ΜΙΚΡΑ Ἀσία διηρεῖτο εἰς τὴν Ἀσίαν ἐντὸς τῶ Ταύρου, καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκτὸς τῶ Ταύρου, καὶ εἰς τὰς παραθαλασσίους ἐπαρχίας τῆς Μάυρης θαλάσσης. Ἡ Ἀσία ἐντὸς τῶ Ταύρου ἐπιδιηρεῖτο εἰς τὰς παραθαλασσίους ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰς μεσογειούς. Εἰς ἐκεῖνες ἀνήκεισι

1. Ἡ ΜΥΣΙΑ καὶ μάλιστα Α'. ἡ μικρὰ Μυσία (ἀπὸ τὸ σόμιον τῶ Αἰσητῶ ἕως εἰς τὸν Μυσικὸν Ὀλύμπου, ἢ ἕως εἰς τὰ σύνορα τῆς Βιθυνίας), τῆς ὁποίας οἱ μὲν ἀξιόλογοι ποταμοὶ ἦσαν ὁ Αἰσητὸς, ὁ Γρανικὸς (Οὐσβάλα), ὁ Ρυνδακὸς (Μεχουλλίτζ), καὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπος, οἱ δὲ κάτοικοι αἱ Δολιόνες καὶ αἱ Μυγδόνες. Πρὸς τὴν Προποντίδα ἔκειτο ἡ Λαίμψακος καὶ ἀνατολικώτερον τὸ Πάριον, ἡ Ἀδράσεια, ἡ Περίαπος, καὶ βαθύτερον ἐν τῇ χώρᾳ ἡ Σκῆψις, ἡ Ἀπολλωνία ἐπὶ τὸν Ρυνδακὸν καὶ ἡ Μιλητόπολις. Αἱ δὲ νῆσοι Κύζικος καὶ Ἀρτάκη, αἱ ὁποῖαι συναριθμῶνται εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐμνημονεύθησαν ἀνωτέρω. Β'. ἡ μεγάλη Μυσία πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίικυ, ὅπου ἔκειτο τὸ Πέργαμον, πόλις πότε βασιλεύουσα, τὸ Ἀδραμύτιον (Ἀδραμίτι), αἱ παλαιαὶ πόλεις Λυρνησσὸς καὶ Θῆβη τῶν Κυλίκων, καὶ ἡ Ἄντανδρος.

2. ΤΡΩΑΣ (ἀπὸ Ἀβύδος ἕως τῶ ἀκρωτ. Λέκτου (Μπαμπᾶ) μεταξὺ τῶν δύο Μυσιῶν). Οἱ ποταμοὶ τῆς Τρωάδος ἦσαν ὁ Σίμοις, ὁ Σκάμανδρος τοπάλαι Ξάνθος, καὶ ὁ Βόδιος, οἱ ὁποῖοι πάντες ἤρχοντο ἐκ τῶ ὄρους τῆς Ἰδῆς. Πρὸς τὸ σόμα τῶ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Προποντίδος ἔκειτο ἡ Ἀβύδος, καὶ κατωτέρω τὸ Δάρδανον, τὸ Σίγειον (Γενί σχερὲς ἢ Γκιάερ κιοί), τὸ Ἴλιον (ἔχι τὸ νέον Ἴλιον), ἡ Τρωὰς Ἀλεξάνδρεια, τοπάλαι Ἀντιγόνοια (Ἐσκι σαμπόλ), καὶ ἡ Ἄσσος (Ἄσο), τὴν ὁποίαν ἄλλοι συγκαταλέγουσιν εἰς τὴν μεγάλην Μυσίαν.

3. ΑΙΟΛΙΣ κατοικημένη ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, τὰς ὁποίας διηγῆθημεν ἀνωτέρω. Ἡ Τήμνος (Μεναμέν) συναριθμήθη ὑπὸ τινῶν εἰς τὴν Αἰολίδα καὶ ὑπὸ ἄλλων εἰς τὴν Ἴωνίαν.

4. ἸΩΝΙΑ, τῆς ὁποίας τὰς Ἑλληνικὰς ἀποικίας διηγῆθημεν ἀνωτέρω.

5. ΚΑΡΙΑ κειμένη ἄντικρυ τῆς Ρόδου, καὶ ἐκτεινομένη ἔνδοθεν τῆς χώρας ἕως τῆς Μαιάνδρου, εἶχεν ἔμνον Ἑλληνικὰς ἀποικίας εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς πόλεις εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς χώρας. Χωριστὴ ἐπαρχία ἦτον ἡ Δωρίς ἀπὸ Μύνδου (Μεντσεῖ) ἕως Καύου (Κοπί). Εἰς τὸ ἐσώτερον τῆς Καρίας ἦσαν ἡ Ἀφροδισιάς, τὰ Ἀλάβανδα, τὰ Μύλασσα (Μελάσο) περίφημα διὰ τὸ λατόμιον, ἡ Στρατονίκη (Ἐσκι χισάε), καὶ ἡ Ἀντιόχεια ἐπὶ τὸν Μαιάνδρον (Γενί σεχέρ). Ἡ Τελμησσός (Μακρί) κειμένη εἰς τὸ σύνορον συναριθμεῖται ἀπὸ μερικῶν εἰς τὴν Λυκίαν.

6. ΛΥΚΙΑ, ἡ τελευταία τῶν παραθαλασσιῶν ἐπαρχιῶν ἐντὸς τῆς Ταύρου μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλίας, εἶχε πλώϊμον ποταμὸν ὀνομαζόμενον Ξάνθον, καὶ τὰ ὄρη Κράγον, Χίμαιραν, κτλ. Ἀξιάλογαι πόλεις ἦσαν τὰ Πάταρα, Μύρα, ὁ Ὀλυμπος, ἡ Φασηλὶς (Φιόνδα) περίφημος διὰ τὸν πόλεμον τῶν Ρωμαίων καὶ Περσῶν.

Αἱ μεσόγειοι ἐπαρχίαι ἐντὸς τῆς Ταύρου ἦσαν

1. ΛΥΔΙΑ μεταξὺ Ἰωνίας, Φρυγίας, Μυσίας καὶ Καρίας, ὅπου ἦσαν τὰ ὄρη Τμῶλος (Μποτζδαγ) καὶ Σίπυλος, ὁ ποτ. Πακτωλός, καὶ αἱ πόλεις Σάριδεις (Σάριδς), Ἰπαιπα (Μπερκί), Φιλαδέλφεια (Ἀλάχ σεχέρ), Θυάτεια (Ἀκ χισάε), Μαγνησίαι ἐπὶ τὸν Σίπυλον (Μαγνισσά), Τράλλεις (Σηλτάι)

νατολί δ'αγ), Νικομηδία (Γ'σμίδ), Α'σακός αφανιδείσα υπό τῆ Λυσιμάχου, Χαλκηδών (ἡ Μεγαρική ἀποικία, Κατὶ κιοί), Χρυσόπολις (Γ'σκοδάε), Η'ράκλεια (Ε'ρεκλί), Τίον (ἀποικία τῶν Μιλησίων), ἡ Νικαία (Γ'σνίκ), ἔξ ἡ Α'δριανέπολις (Ε'δρενός).

2. ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑ ἐκτείνεται ἀπὸ τὸν ποταμὸν Παρθένιον (Γκερεδάσῃ) ἕως εἰς τὸν Ἄλυν (Κισιλιεμάκ), καὶ εἶχε μάλισα κατοίκους τὸς Ἐνετῆς. Τὸ ἀκρωτ. Καραμβίς (Κερεμπι) ἐκτείνεται βαθύως εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ μεγάλη πόλις ἦν ἡ Σινώπη, θεμελιωθεῖσα ὑπὸ Μιλησίων, καὶ ὕψερου γενομένη μητρόπολις τῶν βασιλέων τῆ Πόντου. Ἐν τῇ χώρᾳ ἔκειτο ἡ μητρόπολις Γάγγρα (Χανγρε), ἡ Πομπηϊόπολις (Τυσία), ἡ Γερμανικόπολις (Κασαμόνι) ἔξ ἡ Ἀντωνιόπολις.

3. Ο' ΠΟΝΤΟΣ (ἡ Ποντικὴ Καππαδοκία, χωριζομένη ἀπὸ τῆς κυρίως Καππαδοκίας διὰ σειρᾶς βουνῶν) ἐκτείνεται ἀπὸ τὸν Ἄλυν ἕως εἰς τὴν Τραπεζῆντα παρὰ τὴν Μάυρην θάλασσαν. Οἱ παλαιοὶ κάτοικοι αὐτῆ ἦσαν Ἀμαζόνες, Τιβαρηνοὶ, Χαλδαῖοι ἡ Χάλυβες, Μασύνοικαι, Φίλυρες, Μάκρονες καὶ Δρίλας, οἱ ὁποῖοι ἔγνων γνωστότεροι διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν Περσίαν. Ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εὐρίσκοντο αἱ πόλεις Ἀμισός (Σαμπῆν) ἀποικία Ἀθηναίων, Κοτύορα ἔξ Φαρυακία (τοπάλαι Κέρασος) ἄμφω ἀποικίαι τῶν Σινωπέων, Τραπεζῆς (Ταραμπασάν). Ἐν τῇ χώρᾳ ἔκειτο Κόμανα τὰ ποντικά, Ἀμασεία (Ἀμασιέ), Νεοκαισάρεια (Νικεσάρ) ἐπὶ τὸν ποτ. Λύκαν, Σεβασόπολις (Σιδάις), Ζύλα (Ζιλέ), ἔξ ἄλλαι τινὲς μικραὶ πόλεις. Εἰς τὰς ἐκβολὰς τῆ θερμόδοντος (Τερμέχ) ἔκειτο θεμισκυρα ἡ καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων.

4. ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ περιελάμβανε τοπάλαι ἔξ

τὴν ἐπαρχίαν τῆς Πόντου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίσθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς χωριστὴ χώρα (μεγάλῃ Καππαδοκίᾳ), ἐκτετατομένη ἀπὸ τῆς Πόντου ἕως τῆς Ταύρου καὶ ἀπὸ τῆς Λυκαονίας καὶ Φρυγίας ἄχρι τῆς Εὐφράτου. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων διηρέθη ἡ χώρα εἰς δέκα στρατηγίας. Ἡ Ἀρχελαΐς (Ἐξεκλί) ἦτον ἀποικία τῆς Κλαυδίου, ἡ Νύσσα (Νουσέρι), τὰ Νῶρα φερέοντι εἰς τὸ μεθόριον τῆς Λυκαονίας καὶ Ἰσαυρίας, ἡ Ναζιανζός, τὰ Μάζακα ὕπερον Καισάρεια (Κασαριεῖς ἀριθμύμενα κατὰ τινὰς εἰς τὴν Κιλικίαν, τὰ Τύανα, ἡ Μόψα κρήνη (ὁμοίως εἰς τὴν Κιλικίαν ἀριθμύμενη), αἱ ἐπαρχίαι Καταονία, κοιλὰς μεταξὺ τῆς Ἀμάνου καὶ Ἀντιταύρου, ὅπου πηγάζει ὁ ποτ. Πύραμος, τὰ Καππαδοκικὰ Κόμανα, καὶ ἡ Μελιτηνὴ (Συρία Κομμαγηνή), ὅπου τὰ Μέλιτα (Μαλατία) κεῖται, ἀριθμύμενη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν, πόλις παμπάλαια καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὑπερινὰς χερσὺς διαβόητος.

Μὲ τὸν Ἀσιατικὸν αἰγιαλὸν συνείχετο ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἦγον τὸ στενὸν, διὰ τῆς ὁποίας περῶμεν ἀπὸ τὴν Προποντίδα εἰς τὸ Μαιωτικὸν πέλαγος (στενὸν τῆς Κάφρας). Τὸ Εὐρωπαϊκὸν μέρος τῆς Κιμμερίας Βοσπόρου εἶχε πόλεις περιφήμους τὴν Θεοδοσίαν (Κάφραν), τὸ Παντικάπαιον (Κέρσ), καὶ ἄλλας. Ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς Μαύρης θαλάσσης, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ Τραπεζῆντος, ἔκειτο ἡ ἐπαρχία Κολχίς (ὕπερον Λάζικα, Μιγγυρελία) ἔχουσα διαφόρους φυλὰς γενῶν. Παρὰ τὸν ποταμὸν Φάσιν (Φάς) ἔκειτο πόλις ὁμώνυμος, ἡ Διοσκυριάς (ὕπερον Σεβασόπολις, Ἰσχυριά), περίφημος ἐμπορικὴ πόλις καὶ Ἑλληνικὴ ἀποικία, ἡ Πιτυὸς (Πιτχίντα) εἰς τὴν ἀκροτάτην γωνίαν τῆς Πόντου.

ἸΒΗΡΙΑ μεταξὺ Κολχίδος, Ἀρμενίας καὶ Ἀλ-

Βανίας, σχεδόν περιεχομένη παντάπασι ἀπὸ τὸν Καυκάσον (Imirette), εἶχεν ἐγκατοίκους τὰς Σόανας καὶ ἄλλα ἔθνη. Ἡ Ζάλισσα νομίζεται ἡ σημερινὴ Τιφλίς. Ὁ ποταμὸς Κῦρος (Κῦρ) διαρρέων διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀλβανίας ἐχύνετο εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Ἐν τῷ Καυκάσῳ, ὅσις χύνεται ἀπὸ τῆς Μαύρης θαλάσσης ἕως τῆς Κασπίας, εὕρισκετο τὰ γενὰ ὀνομαζόμενα Καυκάσιοι πύλαι.—Ἡ Ἀλβανία ἔκειτο μεταξύ Ἰβηρίας, τῶν Καυκασίων ὄρεος καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ αἱ Ἀλβανικαὶ πύλαι νομίζονται τὸ σημερινὸν Δερμπέντ. Τὰ Καβάλακα (νῦν Καβλατ-βάρ) καὶ ἡ Καμαχία (νῦν Σαμακίν ἐν τῇ ἐπαρχ. Σιρβάν) ἦσαν πόλεις πρωτεύουσαι.—Ἡ Ἀρμενία (Χαϊκ) διαιεῖται εἰς τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν (μεταξὺ Καππαδοκίας καὶ τῶν Εὐφράτε) καὶ μεγάλην (μεταξὺ Ταύρου, Μιθίας καὶ μικρᾶς Ἀρμενίας). Ὅλγαι πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἦσαν γνωσαὶ εἰς τὰς Ἑλληνας· ἡ δὲ Νικόπολις ἐκτίθη ὑπερὸν ὑπὸ τῶν Πομπηίων. Ἡ μεγάλη Ἀρμενία ἦτο γνωστοτέρα εἰς αὐτὰς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπήγαζον οἱ μέγιστοι ποταμοὶ τῆς Ἀσίας, οἷον ὁ Λύκος, Φάσις, Κῦρος, Ἀράξης, Εὐφράτης καὶ Τίγρις. Πρωτεύουσαι πόλεις ἦσαν Ἀρτάξατα, Ἀρσαμόσατα (Σιμσάτ), Τυγρανόκερτα (Σερῆδ). Οἱ τελευταῖοι πόλεμοι τῶν Γραικῶν αυτοκρατόρων καὶ Περσῶν ἀπέδειξαν αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν περιφημοτέραν.

ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ (Ἀράμ Ναχαραϊμ, ἂλ Τζιάσιρατ) ὀνομάζετο παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἡ χερσονήσος ἐμπερικλειομένη κατὰ μὲν δυσμὰς καὶ μεσημβ. ὑπὸ τῶν Εὐφράτε, κατὰ δὲ ἀνατολὰς ὑπὸ τῶν Τίγρεως, καὶ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ τῶν Ταυρικῶν ὄρέων. Κατὰ τὰς ὑπερινῆς χερσονῆς ὀνομάθη τὸ δυτικὸν μέρος Μυγδονία, καὶ ἄλλο πάλιν Ὀσροήνη, καὶ εὕρισκοντο ἐνταῦθα πολλαὶ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι. Πόλεις